

ROMÂNIA
CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

DECIZIA nr.3745

Dosar nr.7/2005

~~Sedința publică de la 14 iunie 2005~~

Președinte:	Gabriela Birsan	- judecător
	Magdalena Ghermeli	- judecător
	Gheorghiuța Luțac	- judecător
	Magistrat asistent	- Gabriela Iorga

S-au luat în examinare recursurile declarate de Asociația pentru Apărarea Drepturilor Omului în România - Comitetul Helsinki și de Ministerul Public Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție împotriva sentinței civile nr.2435 din 28 octombrie 2004 a Curții de Apel București-Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal s-au prezentat: recurenta-reclamantă Asociația pentru Apărarea Drepturilor Omului în România - Comitetul Helsinki reprezentată de avocatul Mihai Dan Constantin și recurentul-pârât Ministerul Public Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție reprezentat de procurorul Andreea Tomescu, lipsind intimatul-pârât Tănase Joița.

Procedura completă.

Avocatul Mihai Dan Constantin a solicitat admiterea recursului declarat de Asociația pe care o reprezintă și respingerea recursului declarat de Ministerul Public.

Procurorul Andreea Tomescu a solicitat admiterea recursului declarat de Ministerul Public și respingerea recursului declarat de APADOR - CIL.

C U R T E A

Asupra recursului de față;

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

Prin acțiunea în contencios administrativ, reclamanta Asociația pentru Apărarea Drepturilor Omului în România - Comitetul Helsinki a solicitat în contradictoriu cu Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și cu procurorul general Tănase Joita să se constate că pârâții au încălcat dispozițiile art.16 alin.2 din Legea nr.29/1990, întrucât nu au executat sentința civilă nr. 892 din 20 decembrie 2002 a Tribunalului București-Secția VIII-a civilă, conflicte de muncă și litigii de muncă, în termenul de 30 de zile de la rămânerea ei definitivă și să se dispună amendarea domnului procuror general Tănase Joita cu suma prevăzută de art.16 alin.2 raportat la art.10 alin.3 din Legea nr.29/1990 și obligarea pârâților la plata daunelor pentru întârziere, în cuantum de 1.000.000 lei/zi, începând cu 20 mai 2003 și până la executarea hotărârii judecătorești precum și la cheltuieli de judecată.

Prin sentința civilă nr. 2435 din 28 octombrie 2004, Curtea de Apel București-Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a respins excepția inadmisibilității cererii invocată de autoritatea pârâtă. A admis în parte cererea precizată, formulată în baza art.16 din Legea nr.29/1990 de reclamanta Asociația pentru Apărarea Drepturilor Omului în România - Comitetul Helsinki în contradictoriu cu pârâtul Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție. În baza art.16 alin.2 din Legea nr.29/1990 aplică pârâtului Tănase Joita în calitate de conducător al autorității pârâte, amenda de 500 lei pe zi de întârziere, prevăzută de art.10 alin.3 din Legea nr.29/1990, pentru perioada 20 mai 2003-29 august 2003.

A obligat pârâta în solidar la plata daunelor de întârziere către reclamantă, pentru perioada 20 mai 2003 - 29 august 2003 de 300.000 lei pe zi de întârziere. A obligat pârâtul Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție la plata daunelor de întârziere către reclamantă de 300.000 lei pe zi de întârziere pentru perioada 30 august 2003 - 10 decembrie 2003. A obligat pârâții la 1.000.000 lei cheltuieli de judecată către reclamantă reprezentând onorariu avocat.

Pentru a pronunța această soluție, instanța de fond a reținut că pârâții nu au executat până la data formulării cererii 26 mai 2003 sentința civilă nr.892 din 20 decembrie 2002 rămasă definitivă și irevocabilă până la data de 19 mai 2003, termen conform art.16 alin.1 din Legea nr.29/1990, iar prima zi de întârziere a fost 20 mai 2003. S-a reținut că executarea sentinței s-a făcut ulterior, cu întârziere, în timpul procesului conform adresei nr.78 din 10 decembrie 2003.

Împotriva sentinței susmenționate au declarat recurs atât Asociația pentru Apărarea Drepturilor Omului în România - Comitetul Helsinki cât

și Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

Asociația pentru Apărarea Drepturilor Omului în România - Comitetul Helsinki a motivat în esență că este greșită obligarea pârâtului Ministerului Public la plata daunelor de întârziere numai până la data de 10 decembrie 2003, deși nici până în prezent acesta nu a executat integral sentința civilă nr.892/2001 a Tribunalului București.

S-a susținut că prin adresa nr.78/2003 nu au fost comunicate toate informațiile solicitate deși informațiile respective se află în deținerea Ministerului Public.

S-a mai susținut că hotărârea instanței de fond cuprinde motive contradictorii, întrucât după ce se afirmă că nu se poate pronunța dacă pârâtul și-a executat sau nu integral obligația, instanței constată că acesta și-a executat integral obligația, astfel că nu-l mai obligă la plata daunelor după data de 10 decembrie 2003.

Având în vedere conduita Ministerului Public, recurenta a considerat pe deplin rezonabilă solicitarea de obligare a pârâților la plata de daune de întârziere de 1.000.000 lei /zi.

Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, a motivat în recursul declarat, în esență, că instanța de fond, în mod eronat, a reținut că excepția inadmisibilității cererii invocată de autoritatea pârâtă este nefondată, în cauză nefiind aplicabile dispozițiile Legii nr.544/2001 pe fond, ci dispozițiile art.16 din Legea nr.29/1990.

S-a susținut că daunele morale patrimoniale reprezintă singura formă sancționatorie care poate fi aplicată autorității sau instituției publice pentru neindeplinirea obligațiilor de natură specială și că în speță sunt aplicabile dispozițiile Legii privind liberul acces al cetățenilor la informațiile de interes public.

S-a mai susținut că în cauză nu poate fi reținută reaua credință a conducătorului autorității, întrucât neaducerea la îndeplinire a dispozitivului sentinței civile nr.892 din 20 decembrie 2002 se datorează unor împrejurări obiective, independente de orice culpă și că instanța de fond nu a precizat în motivarea hotărârii judecătorești eficiente care sunt motivele pentru care a decis să oblige pârâtii la plata sumei de 300.000 lei/zi.

Având în vedere actele dosarului și normele juridice incidente în cauză, se constată că ambele recursuri sunt nefondate.

Prin sentința civilă nr.892 din 20 decembrie 2002 pronunțată de Tribunalul București - Secția a VIII-a conflicte de muncă și litigii de muncă s-a admis în parte cererea formulată de APADOR - CH și a fost

obligat Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție să comunice reclamantei informațiile solicitate prin sesizarea nr.303 din 26 august 2002. A fost respins capătul de cerere privind constatarea încălcării art.7 alin.2 din Legea nr.544/2001.

În privința excepției inadmisibilității cererii precizate formulată de reclamantă, se reține că în mod justificat instanța de fond a respins-o ca neîntemeiată, deoarece pe de o parte cererea este formulată în condițiile prevăzute de art.16 alin.2 din Legea nr.29/1990, nefiind aplicabile dispozițiile Legii nr.544/2001 care nu conține dispozițiile privind executarea hotărârilor pronunțate în contencios administrativ.

Cererea formulată și precizată în baza art.16 din Legea nr.29/1990 este întemeiată în ceea ce privește îndeplinirea condițiilor prevăzute de art.16 alin.2 din Legea nr.29/1990.

În cauză pârâtii nu au executat până la data formulării cererii 26 mai 2003 sentința civilă nr.892 din 20 decembrie 2002 rămasă definitivă și irevocabilă până la data de 19 mai 2003, termen conform art.16 alin.1 din Legea nr.29/1990, iar prima zi de întârziere a fost 20 mai 2003.

Executarea sentinței s-a făcut ulterior, cu întârziere, în timpul procesului conform adresei nr.78 din 10 decembrie 2003.

Instanța a reținut corect că nu mai are competența legală de a aprecia pe fond dacă există o executare totală sau parțială, deoarece dispozitivul sentinței astfel cum a fost dispus a fost executat cu întârziere la 10 decembrie 2003 prin emiterea adresei nr.78/2003.

Declararea recursului în anulare împotriva sentinței civile nr.869 din 20 decembrie 2002 a Tribunalului București nu constituie un impediment la executare, întrucât pe parcursul soluționării recursului în anulare, executarea hotărârii contestate nu a fost suspendată conform art.300 alin.2 Cod procedură civilă, iar prin decizia nr.3835 din 12 noiembrie 2003 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, recursul în anulare a fost respins ca nefondat.

În mod întemeiat în baza art.16 alin.2 din Legea nr.29/1990, instanța de fond a aplicat pârâtului Tănase Joita în calitate de conducător al autorității pârâte amenda de 500 lei pe zi de întârziere prevăzută de art.10 alin.3 din Legea nr.29/1990.

Capătul de acțiune precizată privind daunele de întârziere apare ca întemeiat, pârâtii executând nejustificat și cu întârziere titlul executoriu, cu depășirea termenului prevăzut de art.16 alin.1 din Legea nr.29/1990, termenul expirând la 19 mai 2003, prima zi de întârziere fiind 20 mai 2003.

Față de considerentele mai sus expuse, recursurile declarate se vădese nefondate și urmează a fi respinse, în temeiul art.312 din Codul de procedură civilă, menținându-se sentința criticată.

PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE:

Respinge recursurile declarate de Asociația pentru Apărarea Drepturilor Omului în România - Comitetul Helsinki și de Ministerul Public Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție împotriva sentinței civile nr.2435 din 28 octombrie 2004 a Curții de Apel București- Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal, ca nefondate.

Pronunțată, în ședința publică, astăzi 14 iunie 2005.

JUDECĂTOR,

JUDECĂTOR,

JUDECĂTOR.